

ин. Ной е правъ, да сега не е решено. Ще се реши когато постои утре, че — както се знае — тогава глупавите, и те, ще могат да си кажат: обективните отсъди. Но Росита е сега на 43 години, тя има време да се чака за обективни отсъди, а за сега ще живее той и другите въ недоуменности отъ <sup>своите</sup> творения. Понеже знаем, отъ най-честните любители на пътуванията по суша в море, посещавал е въ 1906 и нашето, за което е написал една книга под заглавие На Балкана. Въ тази книга автора не направи много комплименти като народъ, но е възхитенъ отъ нашата природа: известна maniera, когато момата не чини — казали се плагути, или крайната на дръзка и. Ина въ тази книга преведени е няколко народни песни, а за нашата художествена поезия Росита казва просто че била „козарица“ — отъ което се вижда ясно че той или не я знай, или я знай много добре. Росита е писалъ дребни песни, пейзажи най-вече, между които има десетина отъ нашата балканска природа. Тези песни са издадени презъ 1906 година въ отделна книжка. За тяхъ няма ни мнения у неговите критици: всички се надяватъ да ги кажатъ, съ което са съгласни и читателите: предъ Росита такива песни не са писани на Острова на Блаженните. Диванъ и прости песни, достъпни и за читатели съ най-обикновени вкусове и за такива на които вкусътъ е погледничавъ не падатъ отъ черъ какара. Когато залезе и неговото слънце задъ кръста на гроба му, еднѣ спомъ дечи отъ него ще останатъ да греятъ вечно въ тъмната гора на поезията на Острова. Това ще са неговите малки, прости и възхителни песни.

### ОСЛЕПАХЪ

Въ слънцето на хубостта живяхъ,  
и за нея нищо тукъ не свихъ —  
и изаряхъ все нея само видъ,  
че за всичко друго ослепяхъ.

Видна воля во това видяхъ,  
и за нея подчинихъ се азъ —  
погледа ми за добро ти спазъ,  
че за всичко грозно ослепяхъ.